

PHẦN 9

Bất chợt, tiếng ông Trình hét to lên ngay lúc ấy, khi nhìn thấy Trường:

- Đó, nó đó. Chính nó đã cướp hết tài sản của tao. Tao sẽ giết mày, giết mày, thằng khốn nạn, thằng lừa đảo.

Tiếp theo là tiếng khóc, cười lẫn lộn đầy đau thương của ông Trình.

Một phút sau ông lại lồng lên, vung tay đập phá. Liền sau đó, ông cầm lấy cái gạt tàn thuốc ném mạnh vào Phi Trường như trút hết hận thù vào con người ấy, không còn biết đó là ai.

Quỳnh hoảng sợ, kêu lên:

- Ba. Anh Hai!

Bà Trình từ ngoài chạy vào, mở to mắt nhìn ông với vẻ hoảng sợ.

Bà run lên, hỏi:

- Phi Trường! Con có sao không? Trời ơi, ba còn mãi thế này, khổ quá.

Đến bên con, bà xem xét gương mặt biến sắc, bà run giọng:

- Trường ơi. Đầu con chảy máu rồi, con ơi.

Cố kiềm cha lại, Trường vẫn bình tĩnh nói:

- Không có gì đâu mẹ. Phi Quỳnh, em giúp anh giữ ba lại, đừng cho ba đi đâu hết. Hãy phụ anh nhanh lên đi.

Bà Trình nức nở, khóc gọi:

- Trường ơi! Quỳnh ơi! Ba con...

Khải xuất hiện khi cánh cổng vừa mở, anh nghe tiếng la hét từ trong vọng ra ngoài, như đoán ra được có chuyện không hay xảy ra, anh ào vào như cơn lốc:

- Chào bác.

Quỳnh bật thốt:

- Anh Khải!

Khải nhìn cô, hỏi:

- Chuyện gì vậy, Phi Quỳnh? Bác trai trở bệnh lại, phải không Quỳnh?

Quỳnh múm mém, buồn bã đáp:

- Vâng! Ba Quỳnh lại trở bệnh, anh Khải ạ.

Rồi nhìn Trường, Quỳnh giới thiệu Khải với anh trai:

- Đây là anh Khải, đồng nghiệp với em đây, anh hai.

Khải nhìn Trường chăm chú, rồi nhẹ gật đầu:

- Chào anh.

- Chào anh - Trường chào đáp lại.

Quỳnh lên tiếng với Khải:

- Anh Khải khám bệnh giúp ba Quỳnh. Quỳnh xem vết thương cho anh Trường xem sao.

Khải sốt sắng nói:

- Vâng! Quỳnh xem vết thương của anh Trường có nặng lắm không? Để anh khám bệnh cho bác ngay.

Quỳnh nhìn anh trai nói:

- Anh hai ngồi xuống ghế đi, em băng lại vết thương cho anh.

Bà Trình lấy bông băng đưa cho Quỳnh, rồi lên tiếng:

- Băng lại vết thương cho anh trai con đi, Phi Quỳnh.

Quay nhìn Khải khám bệnh cho chồng, bà Trình hỏi:

- Cháu thấy bác trai thế nào hả Khải? Bác lo quá cháu ạ. Lúc thì bất chợt la hét, tâm trí ông ấy không yên ổn chút nào, thêm bệnh tim, bác sợ rằng ông ấy sẽ điên đi mất.

Khải khám xong, tiêm cho ông Trình mũi thuốc khỏe rồi cho ông uống thuốc an thần. Anh nói với bà:

- Bác trai có chuyện lo âu nhiều quá, nên thần kinh bất ổn. Anh Trường và Quỳnh phải cố gắng an ủi, cháu nghĩ là bác trai sẽ dần quên lãng được. Tốt nhất, hãy đưa bác ấy đi du lịch sẽ khuây khỏa cho tâm hồn hơn.

Bà Trình gật đầu:

- Cháu nói đúng, gia đình bác cũng có ý đưa bác trai đi du lịch và về thăm quê hương.

Bà nhìn Quỳnh, nói tiếp:

- Ba con đã ngủ yên rồi, mẹ có thể ở lại đây với ba con.

Quỳnh hiểu ý mẹ muốn nói gì, cô nhìn Trường và Khải, lên tiếng:

- Anh hai, anh Khải ra ngoài ngồi nói chuyện với nhau đi, em vào làm nước cho hai anh uống.

Trường bảo:

- Em đi đi. Anh tiếp anh Khải được mà.

Cả hai cùng bước ra phòng khách, Trường lên tiếng trước. Anh nói:

- Mời anh ngồi. Tôi thật sự cảm ơn anh đã giúp đỡ chúng tôi về bệnh tình của ba tôi.

Khải nhìn anh, khẽ nói:

- Anh Trường! Anh có thể gọi tên tôi được rồi. Thật ra tôi còn nhỏ tuổi so với anh mà.

- Cảm ơn Khải.

Khải nhìn Trường giây lâu rồi cất tiếng hỏi:

- Anh Trường mới vừa sang đây thăm bác?

Trường khẽ gật đầu nói:

- Vâng! Tôi vừa mới sang đây.

Khi Phi Quỳnh báo tin ba tôi bệnh nặng.

Vuốt mái tóc về phía sau, Khải nói:

- Thật sự là tôi biết anh Trường. Nhưng không ngờ anh lại là anh của Phi Quỳnh.

Trường nhìn Khải, bật thốt:

- Thì ra Khải cũng vừa sang đây làm việc chung với Quỳnh?

Khải cười gật đầu, đáp:

- Vâng. Tôi sang đây để học hỏi thêm và gặp Phi Quỳnh ở bệnh viện.

Trường hỏi lại Khải:

- Sao Khải biết tôi từ lâu? Còn tôi thì thật sự không biết chút gì về Khải cả?

Nhìn anh một thoáng, Khải nói:

- Xin lỗi anh. Tôi có hơi tò mò một chút. Có phải anh là bạn trai của Hải Trân không?

Trường nhẹ gật đầu:

- Ồ, đúng rồi. Khải cũng biết Hải Trân nữa ư?

Khải nở nụ cười nói:

- Vâng. Tôi biết Hải Trân cũng nhờ qua Minh Thi. Hai cô bạn chơi thân với nhau. Thường khi tôi hay nhìn thấy anh đến sở làm đón Trân về. Tôi biết anh vào trường hợp đó.

Đôi mắt Trường nhìn sâu lắng. Anh khẽ nói:

- Những lúc gần đây, tôi vắng mặt. Nơi ấy, có lẽ Hải Trân buồn lắm. Nhưng tôi thì không thể làm gì khác hơn khi ba tôi đang trong cơn bệnh thế này.

Khải lên tiếng an ủi.

- Anh Trường à! Tôi nghĩ Hải Trân sẽ thông cảm với anh:

Trường im lặng mỗi điều thuốc, rít một hơi dài, rồi nhìn vào khoảng không trước vòng khói thuốc bay bay. Hải Trân có thông cảm cho anh như lời Khải nói không? Hay cô đang thù giận anh ngút ngàn? Trân không cần nghe điện thoại của anh, không cho anh bày tỏ nỗi khổ tâm trong lòng anh như thế nào.

Trường như kẻ không hồn, mỗi khi nhớ đến Trân. Trong tâm tư anh dường như Hải Trân đang thực sự muốn quên đi anh, lìa xa anh thì phải?

- Anh Trường, anh Khải uống nước đi nhé - Quỳnh mang nước ra bàn, lên tiếng mời.

Trường khẽ nói:

- Em tiếp chuyện với Khải đi. Anh hơi nhức đầu, để anh nghĩ một chút.

Khải lên tiếng:

- Quỳnh lấy thuốc cho anh Trường uống đi. Vết thương đang hành anh Trường đấy.

Trường ngăn cản:

- Được rồi. Cả hai nói chuyện vui vẻ với nhau đi. Tôi tự lo được rồi mà.

Trường đi rồi, Quỳnh lên tiếng hỏi Khải:

- Tiệc vui chứ anh? Anh có giận Quỳnh không?

Khải nở nụ cười nhìn cô, lắc đầu:

- Thật sự là anh trong em vô cùng. Không thấy em đến, anh nghi ngờ là có chuyện không lành với bác trai, nên tan tiệc anh vội đến với em ngay.

Quỳnh chớp mắt nói:

- Em sửa soạn xong, định đến dự tiệc vui của anh, nhưng rồi ba em trở bệnh, chỉ có mẹ và em ở nhà, nên em không thể nào bỏ đi được. Anh Trường cũng vừa về đến nhà, ngay lúc ấy ba chợt hét to, quát tháo, rồi thuận tay ném cái gạt tàn thuốc nơi bàn vào đầu anh Trường. Ba cứ ngỡ đó là kẻ thù của ba đến đây để hại ba.

Khải chặc lưỡi:

- Thật đáng tiếc là anh đến đây hơi chậm. Nếu không anh Trường đâu đến nổi mang thương tích vào người.

Quỳnh nhìn Khải rồi hỏi:

- Nãy giờ em đang thắc mắc là tại sao chiếc áo anh đang mặc lại rách trên bờ vai và dính cả đất là sao vậy?

Nhìn cô, Khải cười nhẹ:

- Có gì đâu khi nãy, bận lo nghĩ đến em, nên anh đã đụng phải một người đang đi trên đường.

Quỳnh bật thốt:

- Trời ơi! Rồi họ có sao không? Cả anh Khải nữa?

Khải siết nhẹ bàn tay Quỳnh, nói đùa:

- Cả hai bên không sao cả, chỉ bị thương nhẹ thôi. Nếu không, anh đã không còn gặp được em đâu, cô bé.

Cô liếc anh, gật khễ:

- Còn ở đó mà giỡn với em. Bàn tay của anh đang rỉ máu đây này. Thế mà anh vẫn thản nhiên được ư?

Anh nheo mắt, nhìn Quỳnh:

- Đến đây gặp em là mọi việc với anh chẳng có gì là đau đớn, quan trọng nữa đâu, cô bé.

Xi nhẹ vào trán anh, cô nói:

- Cảm ơn em. Anh không cần thế đâu. Anh ngán đến tận cổ mấy cái bông băng em dành cho anh. Chỉ chờ có dịp anh bị chấn thương một chút là được bàn tay em dán chúng nó lên khắp trên người anh rồi. Anh sợ đến run người đây nè, cô nhỏ.

Quỳnh nguyệt dài:

- Anh không được nói thế với em ngen. Đưa tay ra để em làm nhiệm vụ. Không được cãi lời. Nếu không, em sẽ giận anh cho xem.

Khải đưa bàn tay ra, đùa giọng:

- Anh chịu thua. Xin nghe lời bác sĩ Phi Quỳnh ạ. Xin bác sĩ hãy làm nhiệm vụ của mình.

- Có thể chứ - Quỳnh cười – Ngoan như thế, em mới yêu được đây. Bác sĩ Khải dễ thương lắm.

Khải cười, bảo:

- Hôm nay dám trêu chọc anh nhé, cô bé.

Cô cong môi, hỏi:

- Sao không dám? Nếu không ngoan, đã bị em đánh đòn rồi nhé.

- Bởi thế, anh phải vâng lời ngồi yên cho em "hành hạ" anh đây nè. Thật là khổ. Chỉ mong sao em đừng bắt anh uống thuốc đây nhé. Anh sợ lắm rồi.

- Ừ. Hãy đợi đây, ông bác sĩ ạ. Khải không nói gì thêm, chỉ nở nụ cười rồi nhìn cô. Quỳnh cúi đầu băng vết thương cho Khải mà nhủ lòng. Đối với cô Hoàn Khải không chỉ là một người anh, mà còn là một người bạn đáng kính. Anh đã chỉ dạy, giúp đỡ cô.

Quỳnh yêu anh với đôi bàn tay đầy nhân hậu cứu sống bao mạng người. Sự nhiệt tình của anh trong công việc, đến cả nụ cười, ánh mắt hiền hòa của anh.

Tất cả những thứ ấy đã làm cho Quỳnh chú ý đến anh khi lần đầu tiên đối diện với Khải.

Giờ đây Khải càng ngày càng trở nên gần gũi với cô hơn. Anh thân thiết gần bó với Quỳnh đến nỗi mỗi ca làm việc mà không có Khải, cô bỗng thấy trở nên vô vị lạ.

Quỳnh đang nghĩ, cô không thể nào rời xa Khải, nếu không một mai cô không còn bên anh với hàng bao công việc nơi phòng mổ, có lẽ Quỳnh sẽ buồn vô tận.

Một người đàn ông toàn vẹn như Khải, không bao giờ Quỳnh quên và có thể sống thiếu anh cho được.

Khải nắm tay Quỳnh đi dọc theo hàng thông ngã bóng dài xuống đồi, họ đi nhau đi bằng những bước chân thật chậm xuống từng con dốc.

Phong cảnh nơi đây thật trữ tình, kích thích sự tò mò muốn tìm hiểu của Phi Quỳnh.

Từ lúc về nước đến giờ, đây là lần đầu tiên Quỳnh mới biết và đặt chân đến nơi này cùng Khải. Quê hương vẫn còn mãi những vẻ đẹp thần tiên trong mắt Quỳnh.

Phi Quỳnh chớp nhẹ hàng mi, lúng liếng cười:

- Hoàn Khải! Lúc còn ở đây, chắc anh thích đến đây nghỉ mát lắm phải không?

Khải lắc đầu, nói:

- Thật tình anh chưa đến đây lần nào cả.

Quỳnh lại nói:

- Nơi đây thật đẹp, lại lý tưởng vô cùng, phải không anh?

Khải cười, nhìn Quỳnh:

- Em thấy thế nào? Thật sự anh cũng vừa biết chốn này thôi, dự định của anh từ lâu là khi nào em về thăm quê hương, anh sẽ đưa đến nơi đây tham quan đấy.

Chúm chím đôi môi, Quỳnh nói:

- Anh đừng nói dối Quỳnh đấy nhé.

Khải vội đáp:

- Không. Anh nói thật mà.

Cô liếc mắt nhìn Khải:

- Em có nói gì đâu. Không nhiều thì cũng đã một lần anh đến nơi đây.

Khải nheo mắt:

- Em nói cũng đúng. Anh đã cùng em đến nơi đây một lần rồi đấy cô bé.

Quỳnh ngúng nguẩy:

- Ghét ghê. Người gì hay đùa. Em hỏi anh thật nhé. Ngần ấy tuổi, không lẽ anh chẳng... Mà không, em muốn nói là ngần ấy tuổi, anh mới biết yêu Phi Quỳnh thôi sao? Thật khó tin lắm.

Anh vội khóa lấp lời cô:

- Phi Quỳnh! Anh chỉ yêu mình em, ngoài ra không còn ai khác nữa.

Xỉ vào trán Khải cô nói:

- Xạo chúa. Em nhớ không lầm, lúc anh vừa đến bệnh viện của em công tác, em nhận thấy ánh mắt của anh không được tin anh như bây giờ đâu. Và em còn nhớ, cái hôm em và bác sĩ Lê Phúc làm việc với anh, anh còn bảo có chuyện buồn riêng, nên đến trễ là gì? Này nhé, nếu thật sự yêu em, anh không được lừa dối em. Nếu như anh...

Khải chột hỏi:

- Nếu như sao hả em?

- Nếu em biết được anh nói dối em, em sẽ không bao giờ ở lại bệnh viện làm việc với anh. Em sẽ rời xa nơi đây vĩnh viễn.

Khải nhìn cô:

- Vâng. Anh hứa chẳng bao giờ dối em. Anh chỉ yêu mình em, Em hãy tìm hiểu anh thật kỹ nhé cô bé.

- Yêu anh, dĩ nhiên là em phải tìm hiểu anh chứ bộ.

Bữa đôi môi hồng, cô ngưng nguẩy bỏ đi. Quỳnh ngồi xuống băng đá, rồi nói với Khải khi anh vừa bước đến gần cô:

- Nơi đây đẹp quá. Càng nhìn em càng tưởng chừng mình lạc vào vào một thế giới xa lạ nào khác.

Khải cúi xuống hôn vào mái tóc Quỳnh, anh khẽ nói:

- Thế thì cô bé hãy tùy hứng làm thơ để ca ngợi cảnh đẹp của quê hương mình đi. Được không?

Cô ngẩng mặt nhìn anh, nói đùa:

- Cũng có thể em sẽ tùy hứng sáng tác một ai bài thơ gì đó. Nhưng có lẽ chỉ để cho mình anh thưởng thức thôi đấy nhé.

- Sao lạ vậy cô nhỏ? - Siết nhẹ bàn tay Quỳnh, anh hỏi.

Xỉ vào trán anh, cô nói đùa:

- Chỉ có chàng ngốc này nghe bài thơ con cóc của em thôi. Ai khác mà nghe được họ sẽ cười cho đấy.

Khải cười, không đáp lời. Anh nắm tay Quỳnh, dìu đến chiếc quán nằm cạnh sườn đồi. Cả hai ngồi bên nhau dưới khoảng trời có nắng dịu êm.

Quỳnh chặc lưỡi khi nhìn chiếc đồng hồ nơi tay:

- Thoáng chốc đã mười một giờ. Mãi dạo chơi, em quên mất cả bữa ăn sáng.

Khải nhìn quanh rồi nói.

- Nơi đây là thế đấy. Nắng lên cao một chút là đã trưa rồi. Nó không giống như ở thành phố đâu, cô nhỏ của anh.

- Nơi đây sương mù gần như quanh năm, thật tiếc là ngày xưa, em chẳng được đến chốn này.

Khải chống cằm:

- Chỉ ngại là em đã quên. Ngày xưa, ba mẹ không đưa em đi du lịch sao?

Quỳnh cúi đầu trước ánh mắt của anh. Cô khò lấp:

- Như anh đã thấy ba mẹ em rất mê công việc, chỉ muốn làm để lo cho em và anh Trường. Ông ấy không thích đi chơi, vả lại lúc đó em còn nhỏ, cho đến bây giờ yêu anh, em mới có dịp đi đến nơi này.

Giọng Khải thật ấm áp.

- Ba em là người đàn ông thật tốt. Anh cũng khen em đấy, một người con có hiếu. Cả Trường nữa, đã giúp bác vượt qua nỗi mất mát tưởng chừng như không cứu vãn được.

Quỳnh nhìn anh khẽ nói:

- Đừng nói nữa anh. Em khóc ngay bây giờ.

Khải nhìn vào mắt người yêu mà nghe lòng xúc động:

- Phi Quỳnh! Anh yêu em nhiều lắm, cô bé đầy nghị lực của anh ạ. Anh rất tin tưởng ở em.

Giọng Quỳnh thật khẽ:

- Cảm ơn những gì anh đã dành cho em.

Khải lên tiếng hỏi người yêu khi người bồi bàn mang thức ăn đến.

- Ăn đi em. Thức ăn còn nóng, ăn ngon miệng hơn.

Rồi Khải gọi anh bồi, nói;

- Anh cho tôi hai lon coca luôn anh nhé.

- Vâng tôi mang ra ngay ạ.

Đôi mắt Khải chột nhú lại, nhìn chăm chăm vào hai người khách vừa từ ngoài bước vào. Hải Trân đang đi cùng người đàn ông lạ. Anh có làm chẳng?

Có phải là Hải Trân.

Trân cũng không khác gì Khải, cô vụt lên tiếng khi đôi mắt Khải đang nhìn cô như thế.

Cô gái vụt hỏi:

- Anh Khải phải không?

Biết chắc mình không nhầm lẫn, Khải hỏi lại:

- Hải Trân đấy à? Lâu quá rồi, nay mới gặp lại Trân.

Trần nhẹ gật đầu chào Quỳnh, rồi trả lời Khải:

- Vâng. Trân cũng như anh, lâu rồi mình mới gặp nhau. Bất ngờ quá phải không anh? Trân thấy anh khác lạ hơn ngày xưa nhiều.

Khải nheo miệng cười, nheo nheo đôi mắt:

- Trân cũng vậy. Trân khác với ngày xưa rất nhiều.

Không muốn tiếp chuyện với Khải lâu hơn, Trân nói:

- Anh Khải dùng bữa vui vẻ nhé. Trân xin phép, chào chị.

Quỳnh không đáp, chỉ nhẹ gật đầu thay lời đáp:

Trân đi rồi, Quỳnh mới cất tiếng hỏi Khải:

- Ai thế anh Khải? Có phải là...

Khải siết nhẹ bàn tay Quỳnh để trấn an sự nghi ngờ trong cô, nhưng vẫn nói đùa:

- Có phải người tình cũ của anh, ý em muốn hỏi thế có phải không?

Quỳnh nhìn anh chăm chăm, chẳng đáp lời hay tỏ ra một cử chỉ nào khác.

Khải cười nhẹ, hỏi tiếp:

- Nếu bảo rằng cô ấy là người yêu của anh Trường, em có tin không?

Quỳnh bật thốt:

- Người yêu của anh Trường? Nhưng sau lại đi cùng người đàn ông đó? Họ đưa nhau đi du lịch ư? Anh nói em nghe vô lý quá.

Khải vẫn đều đều giọng:

- Thôi, bỏ qua việc này đi. Thật ra anh cũng không biết nhiều, chỉ biết Hải Trân qua một người bạn, nên không rõ lắm về tình cảm của anh Trường và Hải Trân như thế nào.

Rồi Khải gấp miếng thịt bỏ vào chén Quỳnh, nhắc nhở:

- Ăn đi Phi Quỳnh!

Quỳnh cũng không muốn hỏi thêm chuyện riêng của anh trai, cô lờ đi, rồi đưa mắt liếc nhìn bàn ăn, khẽ nói:

- Sao anh biết em thích món ăn này mà gọi thế?

Khải lại cười:

- Không được hỏi, nếu như yêu em thì anh phải biết rõ luôn cả sở thích của người anh yêu chiều, cô bé.

Khải gấp thêm một miếng chả, rồi nói tiếp:

- Đây cũng là món ăn em thích nữa đấy cô nhỏ.

Quỳnh nhìn anh cười:

- Vâng. Hôm nay em thấy anh không còn là chàng ngọc nữa rồi đấy. Cảm ơn sự quan tâm của anh dành cho em.

Khải nheo mắt cười:

- Em đang làm anh nở lỗ mũi.

Phi Quỳnh mỉm cười, không nói gì thêm. Cô cầm đũa theo lời nhắc nhở của Hoàn Khải.

Khải ơi! Quỳnh thấy hạnh phúc vô cùng đã được anh chăm sóc lo lắng, dìu dắt em trong công việc - Anh là người em lựa chọn không chút sai lầm - Quỳnh yêu anh...

Đôi mắt Trường buồn bã nhìn theo khói thuốc vờn bay trước mặt. Từ ngày về đây, Trường trở nên trầm lặng ít nói hơn. Anh ngồi lặng yên trong phòng vắng riêng một mình. Trường không màng đến bóng tối đang ủa về vây phủ anh và cả gian phòng.

Những mẩu thuốc đã đầy ắp chiếc gạt tàn. Khói thuốc đã như đóc cháy tim anh, thế mà anh không hề nghĩ đến.

Trong lòng Trường bây giờ chỉ còn lại những nỗi đau mất mát từ tâm hồn đến thể xác. Con bệnh của cha vừa qua khỏi, anh lại nhận thêm một tin buồn, Hải Trân đã phản bội tình yêu của anh.

Hiện tại Trân đang hạnh phúc với tình yêu mới. Hết tất cả rồi ư? Trân ơi! Em tàn nhẫn với anh thế sao?

Cuộc sống hiện tại của anh bây giờ như áng mây trước mặt. Mất Trần, xem như Trường mất đi tất cả. Trân ơi! Anh vĩnh viễn mất em rồi sao? Hải Trân! Tình yêu của chúng mình không một ai cấm đoán, vẫn đẹp mãi trong tim anh.

Thế mà em cứ mãi lẩn tránh, không cho anh gặp mặt, để rồi hôm nay anh mới rõ em đã hạnh phúc niềm vui khác bên người đàn ông xa lạ, giàu sang, danh vọng hơn anh phải thế không Trân? Càng nghĩ đến, anh càng nghe tim mình như vụn vỡ.

Bàn tay Trường xoa nhẹ nhẹ vào má, cái tát tay chiều qua của Hải Trân dành cho anh vẫn còn vương vít đâu đây.

Sự giận dữ trong Hải Trân không còn kiềm chế, dồn nén được khi Trường có những lời nói trách móc, ghen hờn Trân với người đàn ông khác, khi anh không hề biết người đàn ông đó là ai.

Tại sao anh không nghĩ mình chưa là gì của cô mà lại có quyền cấm đoán cô? Trong lúc anh mãi mê với những chuyện riêng tư của anh, bỏ cô ra đi không một lời từ giã.

Đôi bàn tay Trường nắm chặt bờ vai Trân đau buốt. Giọng nói của anh vang lên đầy vẻ trách giận:

- Hải Trân! Tại sao em làm thế? Tại sao em phản bội anh, trong khi anh vẫn còn yêu em hả Trân? Em nói đi tại sao em tàn nhẫn đến như thế chứ?

Giằng khỏi tay anh, ánh mắt Trân giận dữ, cô hét lên:

- Anh im đi. Ai lừa dối, phản bội ai? Anh hay là tôi chứ?

Giọng anh đầy đau khổ:

- Hải Trân! Anh xin lỗi em. Chỉ vì em quá cố chấp, em lầm lẫn trong tình yêu nên đã trả thù anh. Anh tin là em vẫn còn yêu anh.

Cô mai mỉa:

- Anh đã lầm. Hãy để cho tôi đi. Anh buông tôi ra đi.

Giọng anh đầy ghen tức:

- Hải Trân! Hẳn hơn anh cái gì chứ? Có lẽ hẳn nhiều tuổi hơn anh có phải không?

Trân tức giận không còn kiềm nén được nữa, cô vung tay lên tát vào má Trường, hét thật to:

- Anh im đi. Anh đừng ở đây mà sỉ nhục tôi. Tôi thù anh. Tôi hận anh suốt đời.

Gạt phăng tay anh ra Trần chạy thật nhanh, cô không muốn đối diện với Trường thêm giây phút nào nữa.

- Hải Trân! Hải Trân!

Tiếng gọi của Trường vang vang cả gian phòng với cái tên Hải Trân. Một thoáng, anh gục đầu xuống bàn, lòng anh đầy đau khổ khi vừa nhớ lại việc đã qua, Quỳnh bước vào phòng anh trai, lay vai anh, khẽ hỏi:

- Anh hai! Anh làm gì mà hét to như thế? Anh hãy quên mà nghĩ đi. Anh có biết là mẹ buồn lắm trước sự thay đổi trầm lặng, ít nói của anh không? Em thấy anh có vẻ mệt mỏi lắm rồi đấy.

Ánh mắt Trường sâu lắng:

- Quỳnh ơi! Anh không thể nào quên được, Hải Trân.

- Anh không quên được, anh phải vui vẻ lên không nên dằn vặt mình thế này, liệu có giữ được chị ấy bên anh không? Nếu thật sự chị ấy yêu anh, chị ấy không bao giờ có hành động đối với anh. Chị ấy đã đi chơi với người đàn ông khác và còn tát tai, sỉ nhục anh nữa là sao? Như vậy cũng đủ để anh thấy rõ họ không còn chút tình cảm nào vương vấn, quyến luyến anh nữa đâu.

Thở dài, Trường nhìn em gái hỏi khác đi:

- Máy giờ rồi, Phi Quỳnh?

Nhìn anh, Quỳnh đáp:

- Mười giờ hơn rồi. Anh có biết là anh ngồi đây bao lâu rồi không, anh hai.

- Trường ngẩn ngơ hỏi:

- Thế ra hôm nay em đi trực ở đêm bệnh viện ư?

Quỳnh nhẹ gạt đầu:

- Vâng! Tối nay em không có ca trực, em ở nhà và biết hết mọi việc xảy ra trong phòng anh. Đừng tự hủy diệt hai lá phổi của mình bằng những điều thuốc như thế, không tốt cho sức khỏe đâu anh.

Trường ôm lấy đầu, chặc lưỡi:

- Cũng tại anh hết. Anh đã không phải với Hải Trân, nên cô ấy mới giận anh.

Quỳnh nhìn anh, trách nhẹ:

- Giận anh mà hành động như thế là đúng lắm sao? Ít ra, sự ra đi đột ngột của anh làm chị ấy buồn giận, thì bây giờ cũng phải cho anh có một đôi lời giải thích chứ. Tại sao chị ấy cứ luôn cho mình là đúng?

Trường mỗi điều thuốc, anh rít một hơi, trả lời Quỳnh:

- Phi Quỳnh! Thật ra Trân giận anh là có lý do. Anh đã để Trân chờ đợi đến nỗi nghi ngờ lòng chung thủy của anh đối với cô ấy. Em còn nhớ cái ngày anh em mình đang mua trái cây để đến nhà Trân, anh giới thiệu cho em biết người yêu của anh. Thế rồi bất ngờ, Trân gặp anh đang đứng cạnh bên em, Trân đã hiểu lầm, nên tỏ ra ghen tuông anh.

Ngừng một lúc, Trường thở dài rồi nói tiếp:

- Nhưng mọi việc đều không như ý mình muốn. Anh và Trân chưa làm lành với nhau, anh lại cùng em đi nước ngoài khi mẹ gọi điện bảo anh em mình sang bên ấy gấp. Bất tin anh, Trân càng nghi ngờ sự giả dối trong anh đối với cô ấy. Trân không có lỗi. Em đừng trách cô ấy.

- Anh lúc nào cũng bênh vực cho chị ấy. Những cú điện thoại anh gọi đến, chị ấy không thèm nghe. Như thế, chị ấy có đúng không? Nếu thật sự yêu anh, ít ra chị ấy cũng phải hiểu anh chứ? Đó không phải là lý do chính đâu anh Hai. Anh nên quên tất cả để làm lại từ đầu. Nếu không, anh chẳng còn cơ hội với tuổi đời của anh nữa đâu.

Trường ngẩng đầu nhìn Quỳnh:

- Tại sao em lại có lời khuyên như thế dành cho anh chứ?

Quỳnh cau đôi mày, nói:

- Anh đã quá già với cái tuổi ba mươi ấy. Anh không thấy sao?

Trường khẽ nói:

- Anh không ngại về tuổi tác của anh bao giờ.

Quỳnh tròn mắt:

- Anh đừng nói gở với em. Anh phải nghĩ lại chính mình đi, anh Hai.

Trường đưa tay chặn lấy bờ môi thở dài:

- Anh biết mình không thể quên Hải Trân, giữa anh và Trân còn quá nhiều kỷ niệm làm anh không thể nào quên đi được.

Quỳnh cao giọng:

- Nhưng người ta có còn yêu anh đâu mà cứ mãi vọng tưởng.

Trường đều giọng:

- Phi Quỳnh! Em không hiểu Trân bằng anh đâu. Chẳng vì những việc nhỏ nhặt như thế mà em bảo anh quên Hải Trân được sao? Anh biết Trân không bao giờ phản bội, thay đổi. Trân quá bướng bỉnh, nóng nảy, hành động như thế để trả thù anh cho hả cơn giận. Thật sự, Trân yêu anh rất nhiều, em ạ.

Quỳnh im lặng giây lát rồi chợt đổi giọng nói:

- Anh Hai! Có lẽ anh nói đúng. Em không thể nhận xét sai lầm về chị ấy khi chỉ có một lần biết mặt. Em chỉ có một lời khuyên cùng anh, là đừng để ba mẹ buồn nữa, khi ba mẹ đã già rồi. Ba mẹ chỉ mong muốn anh em mình được sung sướng hạnh phúc thôi.

Trường nhìn khói thuốc bay bay trong khoảng không, anh hiểu mọi người đều muốn anh hạnh phúc. Quỳnh không muốn anh mình làm ba mẹ thất vọng vì con trai của họ.

Quỳnh đứng lên, nói:

- Em xin phép. Anh nên suy nghĩ kỹ, trước khi giải quyết một việc gì hệ trọng.

Trường nhìn em nói:

- Vâng! Anh hiểu, cảm ơn lời khuyên của em dành cho anh - Phi Quỳnh.